

има свои брѣгове. Ами какъ може земята да нѣма ни крайове, ни брѣгове, ни граници? Или тя никакъ нѣма край?.... Ама и това не може да бѣде, защото казватъ, че сичко на тоя свѣтъ има свой конецъ, а само Богъ билъ безконеченъ! А ако е това истина, то дека е тоя край? И какво има тамъ зѣди тоя край?.... И така, сичкото лѣто си блѣсахъ главата и се са мѣчехъ да разбере тая работа. Мислѣхъ, мислѣхъ, по цѣль день мислѣхъ, щото нѣщо ми сѣ завѣртѣваше въ главата, и азъ плюйвахъ и махахъ съ рѣката си. Както са видеше, съ това мислене щѣхъ да си и остана, ако ми са не случеше една сполука.

Веднашъ, веке презъ есенъта (въ това време азъ не бѣхъ веке овчаръ, а слуга) сѣда азъ въ ахчийницата на мойтъ господаръ, и сѣда самъ самненичекъ. На столътъ предъ мене стои лебеница (диня) голѣма, като главата ми, — видеше са да е червена ако я разрѣжешъ. По лебеницата лазѣха мухи. Азъ хванахъ една изъ тия мухи, залѣпихъ ѝ за крилата хартийка и пуснахъ я на лебеницата: „вози, ѝ казвамъ, тие колца.“ Мойта мушица са спусна да припка и се напредъ и напредъ. Иса да хвѣркне, а не може: цѣли кола ѝ тѣгнатъ на плѣщите. И на, гледай, тя се крачи и крачи, пѣши вѣрви и се напредъ и напредъ, чегато нѣкой я гони. Излази моята мушица около сичката лебеница и дойде пакъ на сѣщото мѣсто, отдѣто я бѣхъ азъ пусналъ. Кога дойде до това мѣсто, то пакъ трѣгна да вѣрви нататакъ, и пакъ по тоя сѣщи пѣтъ: умори са клѣтницата. Въ